

LA RONDALLA DEL DIJOURS

ANY I - Núm. 16

17 d'abril de 1924

El Magaret, per Selma Lagerlöf,
El Sant per Lola Anglada; El Sant
L'auca d'en Jordi Crit.

PREU:

25

CENTIMS

Editorial Catalana, S. A.

La Rondalla del Dijous

Director: JOSEP
MASSÓ VENTÓS

Número solt:

25 cfs.

La Tanoca

El número 17 de **La Rondalla del Dijous** serà conte de Valeri Serra i Boldú, il·lustrat per Francesc Soler.

PER facilitar la feina dels Jurats en els tres Concursos convocats, queda obert, de moment, només que el de la **Il·lustració d'una rondalla**, per la qual es va donar per tema el conte de Perrault **El gat amb botfes.**

El termini d'admissió d'aquest Concurs, que havia de quedar clos el 31 de març, queda obert fins al 30 del present mes d'abril, i quinze dies després es farà pública la decisió del Jurat. Seguidament tindran lloc els altres dos Concursos, que queden ara només que ajornats, per anar-los treballant d'un a un. Esperem que estaran conformes amb aquesta decisió els que han enviat originals pel Concurs de **La rondalla escrita** i els que s'havien inscrit al Concurs de **La rondalla explicada**. Un cop es farà públic el veredict del Jurat d'aquest primer Concurs de **La Rondalla del Dijous**, es celebrarà una exposició dels originals dels concursants en la qual hi pendran part el mateix els premiats que els no premiats. A la festa d'obertura d'aquesta exposició seran invitats els petits dibuixants amb les seves famílies.

Editorial Catalana

S. A.

REDACCIÓ:

Ferlandina, 7, 9 i 11
Tel. 5329 A.

ADMINISTRACIÓ:

Rbla. Sant Josep, 16,
pral. - Telèfon 148 A.

"La Rondalla del Dijous" als seus amics:

Els rondallaires que s'interessin per la difusió de la seva revista predilecta, poden obtenir la seva subscripció de franc. N'hi ha prou que trobin 10 subscripcions anyals entre els seus companys i amics i els remetem **La Rondalla** absolutament de franc, mentre durlin dites subscripcions. Demés, formaran part de la nostra llista de **Propagadors de la Rondalla**, amb dret de preferència en la publicació dels originals folk-lòrics que ens trametin.

Tot bon català, tothom qui vegi amb simpatia la nostra obra, és invitat a formar part d'aquest quadre de **Propagadors de la Rondalla**.

Esperem que molt aviat formaren en la nostra llista delegats de tots els pobles de Catalunya.

PIANOS PIANOLA-PIANOS

*Únics instruments
que poden os-
tentar la marca*
PIANOLA

*Central :
Passeig de Gràcia, 35*

*Sucursal :
Bonsuccés, número 5*

Barcelona

ENCERATS DE TOTES
CLASSES - PLOMERS
RASPALLS
JUGUETS I
PERFUMERIA

**Agustí
Castells**

Portaferrissa, 18
Telèfon 1983 A.
BARCELONA

ARTICLES PER A SPORT

**CASA
SIBECAS**

Pilotes de futbol
de totes mides

ARIBAU, número 35
Tel. 5091 A.

Joies Vilanova

Unió, 6

**DEPILATORIO
BORRELL**

Sens molèstia, treu
el pèl o pelussera
i mata la rel sens
irritar el cutis

A. Borrell C. Assalt, 62
Barcelona

i en totes les perfumeries - Es remet discretament
per correu certificat, anticipant 4'50 ptes. en se-
gells, etc. - Gran Premi, Creu i Medalla Or, Ex-
posicions Anvers i Roma 1923.

Vins fins de taula

Sant Quintí i Sta. Anna

Vins generosos i
espumosos

Especialitat en

Moscateu

Malvasia - Lacryma

Christi - Vermut Moya

Damaneu-los
en Colmados
i Ultramarins

BODEGUES, Salvador Moya

Avinguda d'Icària, 177 - Tel. 46 S. M.

LA RONDALLA DEL DIJOUS

FESTA DE LA SETMANA

ELS DOLORS

DE LA MARE DE DÉU

L'Església catòlica consagra un dia especial a commemorar els dolors que sofrí Maria Santíssima durant la seva vida.

Es refereixen tots, o tots tenen relació directa amb el seu fill Jesús. Alguns d'ells foren un desatemp, unes hores o dies d'esglai, com, per exemple, la pèrdua de l'infant Jesús, recompensats amb l'alegria d'haver-lo trobat al Temple disputant entre els savis de la Lleï.

Però d'altres, els més importants, obeint tots a la ingratitud dels homes, són els que dimanaren de la Mort i Passió soferta per Jesucrist per a salvar i redimir al pecador.

Catalunya ha estat sempre molt devota i molt afectada als Dolors de la Mare de Déu. En prova d'això trobem establerta la Congregació dels Dolors en infinitat de pobles de tota la terra.

No en va se seguiren els ensenyaments dels servites en honorar a la Mare de Déu en les seves aficcions. Els fundadors de l'ordre dels servites, o servents de la Mare de Déu, són els set sants anomenats: Bonfill, Ugació, Bonajunta, Sosteneu, Manet, Aleix i Amideu. El convent i església que l'ordre tenia a Barcelona és la que avui ocupen el quarter del Bonsuccés amb l'església i residència cuidada pels

Pares Mercenaris. Barcelona és la primera població ibèrica que tingué Congregació dels Dolors, a l'any 1663.

* * *

Ara bé, és costum contemplar els set principals dolors soferts per la Mare de Déu, no perquè fossin set únicament, puix hi han pobles que en contemplen vuit i àdhuc nou. Els vuit dolors són perpetuats en fulles impreses amb unes cobles que s'han cantat i es canten en certes esglésies, i també a la comarca d'Urgell i Garrigues en una temporada especial de l'any: durant el collir olives, precisament després de dinar els dies que fa un bon sol.

Com abans he dit, el més general és contemplar set dolors i l'autor mateix d'aquelles fulles de vuit dolors ho deixa ben justificat de que ell en posi vuit.

Imponderables, Senyora, foren vostres amargures i vostres penes tan dures que el món cristià les plora; set ne contempla l'Església per eternir nostres cors, però jo amb vostra llicència contemplaré vuit dolors.

V. S. I. B.

PREGUNTES I RESPOSTES

PREGUNTA NUMERO 13

Voldria saber si hi han gaires llibres de rondalles catalanes publicats.

JAUME SOLÉ

PREGUNTA NUMERO 14

¿A quina mena de llibres es
dóna el nom d'incunables?

PREGUNTA NUMERO 15

¿Quina diferència hi ha en-
tre estalagmites i estalagmites?

JOSEP PÁSCUAL

RESPOSTA A LA PREGUNTA
NUMERO 6

El poema de Mossèn Cinto Verdaguier «L'Atlàntida» fou premiat als Jocs Florals de 1877, havent estat després traduït al castellà, francès, italià, alemany, anglès i altres llengües, en algunes, com al francès i castellà, set vegades cada una almenys. La crítica sàvia de tots els països adreça sengles estudis a ponderar-ne el valor. Fou reconegut pels més grans savis com una digna pariona de les grans epopeies universals, ço que vol dir que si a «Un estudiant de Retòrica i Poètica», que ho demana, que si la lliçó de les epopeies li toqués als exàmens, anc que el professor fos poc adicte a la nostra llengua, podria posar «L'Atlàntida» entre els millors, sempre i quan pogués donar idea de l'argument i àdhuc assenyalar els principals passatges. Sabem d'un celebrat poeta que als exàmens de Retòrica i Poètica cità una oda i un Idilli de Mossèn Verdaguier al catèdràtic de Retòrica D. Climent Cortejón; el senyor Cortejón somrigué en veure les preferències de l'alumne per la literatura catalana i mes per Mossèn Cinto, i no sols li admeté sinó que li va donar una nota excellent.

R. SALA

RESPOSTA A LA PREGUNTA
NUMERO 16

De segur que tots els receptaris donen fórmules per a curar els panallons. Però en ells s'ha de distingir segons siguin llagats o inflats només.

Quan es presenten aquelles vermellors o inflors en la part carnosa de mans i peus, va bé donar-los banys d'aigua oxigenada i àdhuc massatges de vaselina iodada.

Si s'han reventat, sol anar bé donar-los untures d'aquesta recepta:

	Grams
Alcohol camforat	8'00
Alcohol fenicat	0'30
Alcohol de 80 graus . . .	16'00
Tintura d'opi	8'00
Aigua	45'00

UNMETGE RURAL

LA QUARESMA DESITJADA
(Continuació)

Guanyaven diners pel llarg, i la gasiveria de tenir-ne més i més els tenia a tots tan corsecats, que d'una virtut, com és el treballar, amb aquell desordre, n'havien arribat a fer un vici.

Tant i tant es van escarras-sar, i es van cansar, que quan arribaren els dies de Nadal, van decidir fer festa; però no una festeta de passa que t'he vist, sinó unes festasses llargues, grasses i continuades que els donessin avinentesa per a reposar llargament; i tal dit, tal fet; empalmaren Sant Esteve amb Cap d'any, Cap d'any, amb els Reis, i tant s'hi deixondiren, rebejaren i ajegeren, que també empalmaren els Reis amb la Candelera, que com aquell any s'esqueia amb la vigília del dijous gras, els va donar ocasió d'empalmar

A NATZARET

UN dia, quan Jesús tenia només que cinc anys, s'estava assegut al graó de la porta del taller del seu pare, a Natzaret, construint amb les seves mans ocells de fang amb l'argila suau que li havia donat el gerrer de la botiga del davant. Estava més content que mai perquè totes les criatures del barri li havien dit que el gerrer era un home dolent que no es deixava entendre ni per dolces mirades ni per paraules de mel, i per això mai no havia gosat demanar-li un bocí d'aquell bell fang que li servia pels cànirs i pel pots. Però ve't aquí que encara no podia explicar-se com la cosa havia succeït. Havia mirat amb una certa enveja el veí que treballava en els seus emmotllaments d'àmfores i de cànirs, i aquell home dolent havia sortit de la seva botiga i li havia donat un bon pilot d'argila, gairebé tanta com la que es necessita per a fer un cantiret dels que duen els infants per anar a la font.

Sobre els graons de la casa veïna el petit Judas estava assegut. Era molt lleig i tenia els cabells roigs i la cara coberta d'esgarrinxades i de senyals de trenes, perquè sempre rebia en les seves batalles contínues amb tots els nois del carrer. Però en aquell moment estava quiet i no s'enfadava ni picava de peus. Treballava, com Jesús, en el seu trosset de fang.

Aquell bocí de fang no li havia donat el gerrer, sinó Jesús, perquè Judas no hauria pas gosat ni a parar-se davant de la botiga d'aquell home, perquè l'acusava de tirar

L-A
Jesús tenia només que cinc anys...

pedres sobre la seva fràgil mercaderia i l'hauria allunyat d'allí a cops de bastó.

A mesura que els dos nens enllestien els seus ocells de fang, els arrangeraven sobre el carrer. Eren ocells de fang iguals que els ocells de fang de sempre, des de temps immemorial. Estaven drets sobre una bola de

Sobre els graons de la casa veïna el petit Judas estava assentat.

fang aixafat i tenien una cua molt curta i les ales gairebé imperceptibles.

Però els ocells dels dos amics no s'assemblaven de res. Els que feia Judas eren tan mal fets que no podien aguantar-se drets. Els seus dits inhàbils i durs no podien arribar a construir-los. I llençava mirades ràpides sobre Jesús i no podia comprendre com s'ho feia ell per a fer-los tan bonics els seus ocells, que eren llisos com les fulles dels roures dels boscos del Tabor.

A cada ocell que enllestia, Jesús semblava més content. L'últim li semblava sempre més gentil que no pas els altres, però els mirava tots ells amb satisfacció i amb amor. Serien els companys dels seus jocs. Dormirien vora d'ell

i li cantarien cançons quan la seva mare el deixaria sol. Mai no s'havia sentit tan ric d'illusions i mai ja no es sentiria abandonat.

El vigorós venedor d'aigua va passar corbat sota el seu càntir pesant. Darrera el venedor d'aigua va venir el venedor de verdures, que muntava el seu asenet entre les grans paneres i cistells buits.

El venedor d'aigua va passar i va acariciar amb la seva mà els bucles rossos de Jesús i li va preguntar si els seus ocells feien bondat. Jesús li va respondre que cada un tenia el seu bell nom i que cantaven cançons molt gracioses, perquè venien de llunyans països i li contaven els seus lluminosos viatges. I Jesús parlava tan bé, que el portador d'aigua i el venedor de verdures van oblidar per un instant les seves preocupacions.

Però, quan s'allunyaven, Jesús els va mostrar el petit Judas i els va dir:

— ¡Mireu que són bonics, també, els ocells que fa Judas!

El marxant de verdures va aturar el seu ase i va preguntar bondadosament a Judas si els seus ocells també tenien noms ben bonics i si cantaven. Però Judas no sabia pas de què li parlava. Es va entossudir a no voler dir res i ni tan sols va aixecar els ulls de terra. Enutjat el marxant de verdures, va donar un cop de peu a un dels ocells arreglerats i va seguir el seu camí.

La tarda avençava. El sol ja era tan baix que la seva llum podia entrar per la petita porta del poble, que era al cap del carrer, cimejada per una àguila romana. Aquella llum roja i com barrejada amb sang inondava el carrer estret i revestia amb el seu color tot el que tocava. Els càntirs i les àmfores del gerrer en van quedar pintats i encara més la biga que grinyolava sota la serra del fuster i el vel blanc que enquadrava el rostre de Maria.

Però, on el sol brillava meravellosament era en els bassals d'aigua entollada entre les lloses desiguals del

Jesús parlava tan bé, que el portador d'aigua i el venedor de verdures varen oblidar les seves preocupacions.

I Jesús va enfonsar la seva mà al bassal que tenia més a prop, perquè volia pintar els seus ocellets grisos d'argila amb aquell lluminós esclat que inondava de tan belles colors l'aigua i els murs de les cases.

El sol es va prestar graciosament al seu joc i es va deixar pendre per les tendres mans de l'infant. I quan

Jesús el va estendre sobre els seus ocells de fang, es van cobrir tots ells d'un esclat de diamants.

Judas, que espiava el treball de Jesús, va fer un gran crit d'admiració quan el va veure pintar amb el sol dels bassals d'aigua. I va posar, ell també, les mans dins l'aigua brillant. Però el sol fugia dels seus dits. Per ràpid que fes el moviment des de l'aigua, als seus ocells ja no en guardaven res d'aquelles colors meravelloses.

I Jesús li va dir :

— Ara vinc, Judas, a pintar els teus ocells.

I Judas li va respondre :

— No, no vull pas que els toquis. ¡Ja estan bé tal com estan !...

I es va aixecar, arrugant les celles i mossegant-se els llavis. I va posar el peu sobre els seus ocells i els va transformar, en un instant, en un pilot d'argila bruta.

Quan va veure destruïts tots els seus ocells es va posar a la vora de Jesús, que amb les seves mans divines transformava en pedreries rutilants els seus ocells de fang. Judas els va mirar un instant sense dir res, després va aixafar-ne un, posant el seu peu amb ràbia sobre el primer que va trobar. Quan l'ocell no va ésser altra cosa que un bocí d'argila bruta, Judas se'n va sentir tan content que es va posar a riure i va aixecar el peu per aixafar-ne un altre.

I Jesús li cridava :

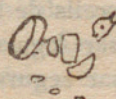
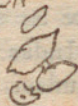
— Judas, què fas ? ¿No veus que els meus ocells viuen i canten ?

Judas va riure més i va aixafar un altre ocell.

Jesús, desesperat, mirava al seu voltant. No podia aturar En Judas que era més alt i més fort que no pas ell. Cercava amb els ulls els dolços ulls de la seva mare. No era pas lluny, però abans no pogué venir, tots els ocells de fang ja foren aixafats. Es va posar a plorar. Judas ja n'havia destruït quatre i ja només en quedaven tres. I Jesús es va enfadar amb els seus ocells perquè s'estaven

LoLA
A

Judas ja n'havia destruït quatre...

Judas es va agenollar als peus de Jesús...

quiets i es deixaven aixafar. Va picar de mans com per despertar-los i els va cridar:

— Voleu!... Fugiu!...

Aleshores els tres ocells de fang van moure les ales i, teulat, on podien reposar segurs de la ira de Judas. teulat on podien reposar segurs de l'ira de Judas.

Quan va veure que els ocells volaven en sentir les paraules de Jesús, Judas va arrencar en un gran plor. Es va estirar els cabells, com feien les dones als enterraments, i es va agenollar als peus de Jesús.

Es rebolcava en la pols com un gos. Besava els peus de Jesús i li deia que l'aixafés a ell tal com havia aixafat els ocells. Perquè Judas estimava Jesús i l'admirava, i amb tot això, li tenia una mena d'odi que no podia dominar.

Maria, que havia seguit el joc dels infants, va anar vers ells. Va pendre en els seus braços el petit Judas, se'l va posar sobre els genolls i li va dir, acariciant-lo:

— ¿No comprens, pobre fill meu, que has volgut triomfar en allò que no pot fer cap criatura humana? ¿No provis de fer mai això, si no vols ésser el més desgraciat de tots els homes! ¿No veus que no és possible de lluitar amb aquell que pinta amb el sol i que dona vida a l'argila morta?...

SELMA LAGERLÖFF

CONVINDRIA que els nois catalans no oblidessin aquest nom, que no és, per altra banda, molt difícil a retenir. Selma Lagerlöff és una eminent escriptora que va néixer a una contrada molt llunyana de nosaltres, al fons de la província més formosa de Suècia. La província es diu Verland, i el poble Marbacka. Va néixer a una casa petita, ombrejada de grans arbres, que havia estat abans una rectoria. S'hi vivia en pau entre bells paisatges i bons llibres. El brogit del món hi arribava afeblit pels llacs tranquils i els grans boscos que l'allunyaven. La petita Selma, que era aleshores una noieta malaltissa, hi vivia com dins un somni. Les fades li havien dit que no es casaria però que tindria una gran fortuna. Escrivia versos, novel·les i comèdies i esperava el moment de veure el seu nom pels diaris i repetit al lluny, part d'allà d'aquells llacs tranquils i d'aquells boscos harmoniosos que la separaven del món.

Va deixar el seu recó d'ensomni per ésser institutriu, a la ciutat. Passaven els anys i dubtava cap a quin costat trobaria el seu camí de glòria. Cap on aniria? Des de la seva petita ciutat de província sortien els vaixells vers Copenhaguen. Aniria cap allà, o a Estocolm?.. Però no va seguir camí de les ciutats lluminoses, sinó que va tornar al seu recó pairal, entre els boscos i els llacs, que ha estat on ha trobat la seva inspiració.

I ja no ha deixat més el seu recó de món del qual ha contat les llegendes i les rondalles a tot el món. Va fer un viatge a Itàlia i un altre a Jerusalem. Va obtenir el títol de doctora a la Universitat d'Upsal i li fou concedit el premi Nobel, aquest gran premi que, com ja deuen saber els nostres lectors, dóna la glòria universal i la fortuna.

Avui Selma Lagerlöf, que ja és una mica vella, viu al seu recó de Suècia, després d'haver encisat el món amb la frescor immortal de les seves obres, arrancades de l'entranya del poble.

Altres vegades anirem a cercar-hi una bella font de poesia per dir-la als nois catalans. Avui ens parla de Jesús infant d'aquella manera com sap fer-ho la il·lustre escriptora, interpretat per aquesta gran artista de casa nostra que és la Lola Anglada, tan bona amiga dels infants de Catalunya.

Per això convé que els nois catalans no s'oblidin d'aquest nom, que és una de les inspiracions més pures amb què compta avui el món.

C. O. R.

EL SANT GRAAL

LS nostres lectors hauran sentit parlar del calze del Sant Graal, o Grasal, potser a través de la magnífica obra de Wagner «Parsifal». Per solemnitzar la santedat de la diada, els anem a explicar quina cosa és el Sant Graal, a través de la història i de la llegenda.

En primer lloc graal o grasal vol dir vas o calze, i Sant Graal vol dir, per tant, el calze de la Cena amb el qual Jesús va instituir el sagrament de l'Eucaristia.

Segons els Evangelis, Jesús envia Pere i Joan, i els diu : — Prepareu la cena de la Pasqua. I ells li responen : — On vols que la preparem? I ell els diu : — Entreu a Jerusalem i trobareu un home que porta un càntir d'aigua. El seguïu fins a la casa on penetrarà i direu al Pare de Famílies de la casa : «El Mestre ens diu : ¿On és la cambra on ha de celebrar-se la Pasqua amb els meus deixebles?». I ell us mostrarà una gran sala disposada i allà apareix el menjar.

I ells ho troben tot tal com Jesús els havia dit i preparen la Pasqua. I quan és hora, Jesús s'asseu a la taula i els dotze apòstols al seu voltant. I Ell els diu :

— He desitjat menjar amb vosaltres aquesta Pasqua, abans que sofregi. En veritat us dic que ja no en menjaré més fins que sigui acomplit el regne de Déu.

Prenent el calze dona les gràcies i diu :

— Preneu i distribuïu-lo entre vosaltres, perquè jo us dic que no beuré més la fruita de la vinya fins que vingui el regne de Déu.

I, havent pres el pa, dóna les gràcies, el parteix i els el dóna, dient :

— Aquest és el meu Cos que és donat a vosaltres ; i això serà en memòria meva.

I pren el calze o grasal d'àgata pura, beu i diu :

— Aquest calze és la meva Sang que serà vessada per vosaltres.

Després Jesús es ceneix una tovallola i posant aigua dins un bassí renta els peus als deixebles, eixugant-los amb la tovallola amb la qual s'havia cenyit.

Tot seguit que Jesús va haver rentat els peus als seus deixebles, penetrà Judas al cenacle on s'acabava de instituir l'Eucaristia, i caminant envers el Mestre el besa a la galta. Aquest era el senyal convingut i va penetrar a la casa sumptuosa del Pare de Famílies una corrua de soldats emparant-se de Jesús i duent-se-l'en presoner.

En el breu tumulte que es va produir, un jueu, veient sobre la taula el calze de matèria preciosa, el va agafar i el va portar a Pilat.

L'endemà d'aquell dia el Salvador va morir a la creu per expiar els pecats dels homes.

Entre els soldats de Pilat n'hi havia un que es deia Josep d'Arimatea i que creia en Jesús sense gosar a fer pública la seva fe. Va anar a trobar a Pilat i dient-li que li devia encara la darrera paga dels seus serveis, li va demanar que li donés el cos de Jesús que els jueus acabaven de crucificar. I Pilat li va dir : — Creia que em demanaries un altre do, però, si aquest és el teu desig, hi consento de bon grat. Josep va anar vora la creu i va dir als jueus que guardaven el cos de la divina Víctima : — Pilat m'ha donat el cos de Jesús i el vaig a baixar de la creu.

Però els jueus es van negar a complir les ordres del soldat. Havien sentit a dir que Jesús ressuscitaria, i vetllaven per crucificar-lo novament.

Josep va tornar vora Pilat i li va dir com la seva demanda no havia estat atesa. I Pilat li va dir : — Que t'acompanyi Nicodemus i que t'ajudi en el teu treball, va afegir : — Ja que tu sembla que estimis tant a Jesús et dono aquest calze en el qual sacrificava, perquè jo no vull guardar res que li hagi pertangut.

Josep va pendre el calze amb devoció entre les seves mans i, acompanyat de Nicodemus, va anar al lloc on s'alçava la creu de Jesús i Nicodemus va dir als jueus :

— Què voleu més encara? ¿No veieu que Jesús és ben mort? ¡Pilat us ordena que el remeteu a Josep d'Arimatea!

Mentrestant Nicodemus i Josep arrencaven els claus que sostenien a la creu el cos del Mestre i prenent en els seus braços les despulles divines, l'ungiren i el rentaren. Com que la sang encara rajava de les nafres del Crucificat, Josep la recollia en el calze que li havia donat Pilat.

Quan els jueus van saber que el cos de Jesús havia estat davallat de la creu, van obtenir de Pilat que alguns soldats fessin guarda davant la llosa de la tomba. Però, amb tot aquesta precaució, van saber que el cos havia desaparegut del sepulcre.

Decidiren d'aprofitar-se de la nit per a matar Josep i Nicodemus, culpables, segons ells, del que acabava d'esdevenir. Nicodemus, avisat per un amic, va poder fugir. Josep fou pres i tancat dins una presó fosca. I els jueus li deien : — Què has fet de Jesús? Si no ens el tornes, moriràs! I Josep responia : — Si aquell que jo he davallat de la creu vol que jo mori, que es faci la seva voluntat! Els jueus no li van poder fer dir cap més paraula, i no es van recordar més d'ell, sepultat a la seva fosca presó. Però, del fons de l'obscuritat, Josep va veure que anava envers ell, dins una aurèola de llum engegadora, un Home que duia a la mà un calze ple de sang. I el presoner li va dir : — Qui ets? — Sóc Jesús, fill de Déu, enviat pel

meu Pare a salvar als pecadors.. — Ets aquell que he davallat de la creu i que he posat dins un sepulcre?—Sóc aquell! — O, Senyor, tingues pietat de mi!... — T'he escollit, Josep, per conservar el símbol de la meva mort. Pren aquest calze que conté la meva sang. Guarda'l fins al dia en que Déu et cridarà a la seva vora, aleshores el trasmetràs a altres que el guardaran també, i així pels segles dels segles.

Despullats de tot, però confortats per la presència del Sant Graal, els primers missioners van córrer per l'Àsia. Després, advertits per un àngel, es van dirigir cap a l'Ocident, car allà el vas sagrat havia de trobar un asil.

Es pot seguir el pas del Sant Graal des de temps remotíssim, a Sant Joan de la Penya, on el va portar el bisbe d'Osca quan la invasió dels moros i el seu triomf a la batalla de Guadalete. Els nobles cristians, començant l'obra que va durar vuit segles, la Reconquesta, van fugir cap a les altes muntanyes, i en una aspra cova d'Aragó van guardar la relíquia del Sant Graal. La translació del calze a Sant Joan de la Penya devia ésser cap a l'any 713. Per aquell temps no era encara fundat el monestir, sinó que en una cova hi vivia un penitent que es deia Joan d'Atarés. Altres cavallers es van retirar a aquell desert a fer vida d'ermitans, i aquest va ésser l'origen de la fundació del monestir. Existeix una escriptura de donació del calze dels monjos de Sant Joan de la Penya al rei Martí l'Humà, que es va coronar a Saragossa l'any 1399, i que va guardar la sagrada relíquia al palau de l'Aljaferia de dita ciutat, on li fou rendit culte, fins que en 1424 el rei Alfons V el va fer portar al seu palau de València, junt amb altres relíquies de valor. Des d'allí va passar a la Catedral de València, on es troba encara avui.

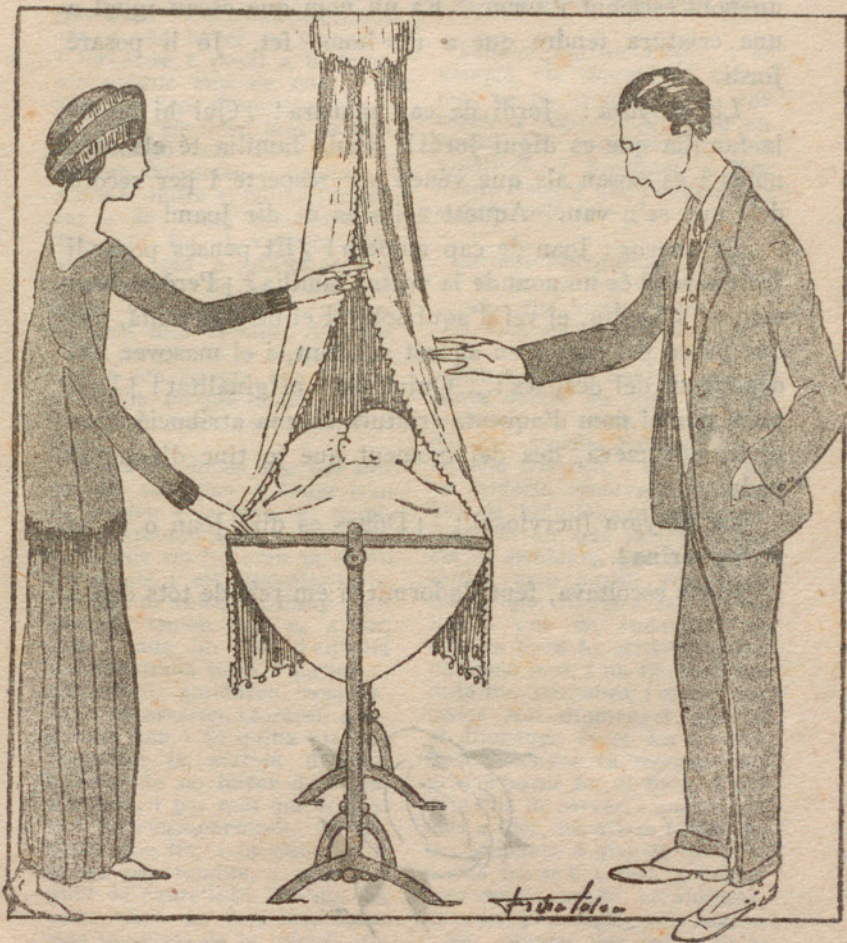
Aquesta és la història, que, com a rondalla, publiquem amb motiu de la santedat de la diada, després de la dolça narració de Selma Lagerlöf.

ABEL

L'AUCA D'EN JORDI CRIT

III

EL NOM

*La padrina i el padrí
no estan d'acord sobre mi.*

A VUI, mentre feia l'adormit, he sorprés aquest diàleg entre un senyor i una senyora que estaven l'un a cada costat del meu bressol :

El senyor : Jo a aquesta criatura li posaré Jordi. És un nom escaient i sonor. És un nom que escau igual a una criatura tendre que a un home fet. Jo li posaré Jordi.

La senyora : Jordi de cap manera ! ¿Qui hi ha en la família que es digui Jordi ? Cada família té els seus noms i es posen als que vénen per respecte i per record dels que se'n van. Aquest noi s'ha de dir Joan !

El senyor : Joan de cap manera ! ¿Et penses posar-li Joan perquè és un nom de la vostra família ? ¡ Però si Joan tothom s'ho diu, el veí d'aquí sobre i el de més enllà, i el que passa pel carrer en aquest moment, i el masover i el dependent del despatx !... Quina poca originalitat ! ¿ Després, que el nom d'aquesta criatura és una atribució completament meua, des del moment que jo tinc d'ésser el padrí !

La senyora (nerviosa) : ¡ Doncs es dirà Joan o jo no seré padrina !...

Jo els escoltava, fent l'adormit, i em reia de tots dos...

igualment amb el Carnestoltes.

Allò de menjar i beure, i de dormir i reposar, sense mida ni aturador, ni ordre tampoc, ni concert, no en volgueu més, i es comportaren de manera que quan va arribar la Quaresma, i van haver de dir prou, i tornar-se a posar a la feina, els vingué tant de nou, i hi estaven tan desacostumats, i els ossos els feien tant de mal, que ningú se'n sabia avenir; tothom botzinava a l'engrós, i tenia a dintre el corcò d'inventar o de trobar una manera, fos com fos i vingués d'on vingués, per a lliurar-se d'aquell martiri de no poguer fer festa, que abans els semblava la cosa més escaient d'aquest món, perquè no en respectaven cap, i era llavors una tortura insofrible perquè només els arribava un repòs de vuit en vuit dies.

Ve't aquí, doncs, que per sortir del mal pas i veure com arribarien a la seva, es reuniren en reunió magna els savis i els que no ho eren tant, les autoritats i els desautoritzats, els que hi veien de lluny i els que no tenien mas; és a dir, tots i cada un dels d'aquella malhumorada terra, i parlaren, discutiren, amidaren, sospesaren i repassaren, i toraren a repassar com i de quina manera trobarien la sortida d'aquell carreró de no haver de treballar més, i per més que romiaren i s'encaparraren, no saberen que fer, i ja s'anaven a donar per rendits, i estava a punt de caure'ls-hi l'ànima als peus, quan un dels més sabuts i entesos de la reunió, donant-se amb el palmell de la mà un gran cop al front, es va aixecar i va dir que ja havia trobat el remei i que era senzillíssim: que es fessin ro-

gatives i que tots plegats demanarien a Nostre Senyor que

Carnestoltes quinze voltes
i Nadal de mes en mes,
cada dia fossin festes
la Quaresma mai vingués.

Tothom féu un sospir, i el xamplà els esperits, i tant i tant bé ho trobaren, que corrents, a corre-cuita, varen endegar les rogatives, i més rogatives, i pregaren a Déu Nostre Senyor que els concedís sempre més que

Carnestoltes quinze voltes
i Nadal de mes en mes,
cada dia fossin festes
la Quaresma mai vingués.

Doncs Nostre Senyor, que ja havia deixat les coses ben arreglades, en veure, des de dalt del Cel, aquella bellugadissa i aquella frisança, i sentir la seva cridòria escarrassada, com que és infinitament misericordiós, va dir que ja que a ells els hi semblava que tot aniria millor amb aquell seguit de festes, que signés com ells volien i que en endavant, en aquella terra hi arribés un Nadal cada mes, i un Carnestoltes cada tres setmanes, i encara les festes dels diumenges, perquè el diumenge és el dia en que Nostre Senyor va reposar després d'haver fet el món, i tothom l'ha de servir, i encara, de més a més, les altres festes entre setmana, i que de la Quaresma no se'n tornés a parlar «per omnia secula, seculorum», és a dir, pels segles dels segles.

No volgueu pas saber l'alegria que tingué aquella gent, en saber-ho, i les gràcies que li donaren; ni les festes, festasses, festetes i refestetes de tota mena, que varen preparar;

si un dia els semblava bo, l'altre encara millor; si un dia feien una gran dinada, l'altre també, i el mateix amb les ballarugues, els divertiments, els saraus, les sortides, caceres, tripijocs, aplecs, dormides, berenars, disbauxes, i daltabaixos de tota mena; allò no era viure, era passar-se-la com mai havien somniat de bé i de rebé, ja no tenien cap per a inventar més, ni memòria de que ningú de cap terra del món se l'hagués passat com se la passaven ells amb el

Carnestoltes quinze voltes
i Nadal de mes en mes,
cada dia fossin festes
la Quaresma mai vingués.

Així passaven les setmanes, i els mesos, que semblava que fossin a l'altre món, quan ve't aquí que va succeir que a una de les dinades més assenyaldes i rumboses que havien ormejat, hi va faltar un dels panxa-contentos de major anomenada, que no faltava a cap, i va estranyar tant a tothom que, en acabar, enviaren una comissió a casa seva a preguntar-li, què li succeïa que no hagués comparegut com de costum; i l'home tot concirós els hi va signar el nas i varen adonar-se de que el tenia vermell com un tomàtec, i amb un gra al desobre, de la mida i color d'un mató de monja mal cuit.

Els de la comissió estaven tan divertits que aquella facècia els va fer riure d'allò més, però ve't aquí que l'endemà, al que n'havia fet de president, li va sortir una granellada al clatell que el feia anar cap cot com si ensumés un rastre, i li donà una frisança que ni que li gratessin amb l'estrijo-lador.

Llavors es va saber que vint-

i-quatre sarauistes de cap de brot feia un mes que no podien ballar perquè havien de passar el dia amb una cama estirada, a causa d'un dolor i un poagre que els feia veure les estrelles; i això no era res amb els que passaven les nits o els dies, amb un ail o bé un uil amb unes punxades d'estómac que no els deixaven viure.

La gent, vinga encara festes i divertir-se, però amb el cor tot estret, i amb una alarma, que els feia un rau rau molt amoinós; però com que l'alarma encara que fos grossa no curava res, el que va succeir és que com més dies anaven passant, més malament anaven les coses; al que no li sortia un mal n'hi sortia un altre; el que no queia avui, queia demà; no es sentia parlar més que de dispèpsies i desganes, de punxades, granellades i corcós i brians; el greixum de tant menjar i no fer res, sortia a tothom a la cara, reventant per on li semblava bé; no es parlava més que amb gemecs, cridòries i esgarips; la gent no podia dormir de nits, ni reposar de dies, aquell país que havia estat el més divertit del món, va quedar convertit en un hospital de tristors i malaventures.

Aviat, aviat, va començar a córrer la fama del daltabaix i de seguida hi va comparèixer un diluvi de metges, i un altre de cirurgians, i un altre d'apotecaris, i una nuvolada de curanderos de tota mena, i de sonàmbules, cristalines, i sangradors; els venedors de potingues hi arribaven a centenars; i els de sangoneres, cataplasmes, pindoles i males begudes, a milers.

Tram. per BLAI EINER

(Continuarà)

J. Uriach y C.^a S^{en}C.

(FUNDADA EN 1838)

Drogas
Productos
químicos
Específicos

Aguas
minerales
Perfumería
Comestibles

BRUCH, 49

(Entre Cortes y Diputación)

Teléfonos. 7 y 8 S.P.

(SECCIÓN DE VENTA AL DETALL)

MIREN QUE HERMOSO!

Así se crían los niños que toman leche condensada marca

LECHERA

DESELA A SU NIÑO,
SEÑORA, VERA QUE
GORDITO SE PONE

"PURGANTE COTIDIANO

Las Únicas que purgan sin Cólicos

PILDORAS
JABONOSAS
BOISSY

LAXANTES
PURGANTES
REFRESCANTES

Precio de la caja de 40 Pildoras: 4 Pesetas
Farmacia **BOISSY**, 2, Place Vendôme, PARIS

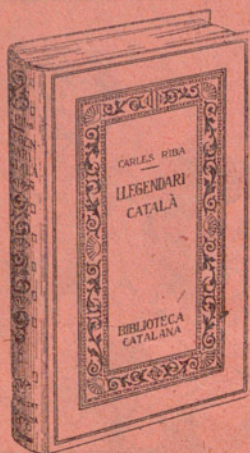
Las PILDORAS JABONOSAS BOISSY son las únicas que se emulsionan en el intestino purgando poco a poco sin cólicos. Se hallan en todas las Farmacias.

A. Sanromà

CICLES
i demés
Sports

BALMES, 62
BARCELONA

Biblioteca Literària i Biblioteca Catalana

Poden obte-
nir-se relligades
en luxosa tela

ar-
tís-
ticament treba-
llada, com en el
facsimil adjunt.
Ens encarre-
guem de relligar
les Biblioteques
dels nostres
subscriptors i
amics - L'exem-
plar relligat en
tela, 4'50 ptes.;
sol, 2'50 ptes.

ECONOMIA I FINANCES

REVISTA
QUINZENAL
D'INFORMA-
CIÓ I DIVUL-
GACIÓ

Surt els dies
10 i 25 de
cada mes

Demaneu
exemplars de
mostra a:

**EDITORIAL
CATALANA, S. A.**
Rambla Sant Josep,
núm. 16, pral.
Tel. 184 A
BARCELONA

PREU DE
SUBSCRIP-
CIÓ ANYAL:
Barcelona,
ptes. 10.—
Fora, pesse-
tes 11.—Nú-
mero solt:
ptes. 0'50

Fem saber als nos-
tres subscriptors i amics
que, des d'aquesta data,
tots els serveis d'admi-
nistració de la

**Editorial Catalana
Societat Anònima**

queden instal·lats a l'es-
paiós principal de la
Rambla Sant Josep, 16.
Telèfon núm. 184 A

Aviat inaugurarem la sala d'exposi-
cions artístiques i de tota mena de
publicacions catalanes, on esperem
atendre tot bon català que s'intere-
ssi per la cultura nostrada

Tots els dijous
Tots els diumenges

de 4 a 6 Putxinel·lis
Cine infantil
Atraccions

Rondallaires!

Fixeu-vos amb els programes de dimecres i dissabtes

OBSEQUI

**als llegi-
dors de
La Rondalla
del Dijous**

Per a rebre el mentat llibret, titulat
**Recetas escogidas
de cocina familiar**
basta omplir el següent cupó i en-
viar-lo a: **Riera i Ruiz, S. en C.**
Carrer Pallars, 210 - Barcelona

Enviarem gratuïtament, i
lliure de ports, a tot lle-
gidor que el demani, un

LLIBRET DE CUINA

elegantment editat i utilis-
sim en totes les llars, de-
gut a l'il·lustrat professor
i «chef» de cuina ~ ~

D. Ignasi Domenech

El firmant, llegidor de
La Rondalla del Dijous,
desitja rebre, gratuïtament,
el llibret

**Recetas escogidas
de cocina familiar**

(Firma)

Nom

Carrer

Població

Província